

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagós)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AL PAIS DE L'OR

Al país de l'or i del dòlar els obrers senten la crisi de treball i es moren de misèria i de gana, el mateix que a la terra dels "macaronis" i dels cigrons.

Convé repetir això amb santa insistència perquè n'hi ha molts que encara creuen en llegendes i en contes de les mil i una nits i pensen, amb una bona fe que fa escriure, que l'Amèrica del Nord és Xauxa i que a l'altra banda de l'Atlàntic lliguen els gossos amb llonganisses.

I bé. No existeix aital paradís, aital *El dorado*. Ni hi ha enlloc quissos tan benaurats, que es puguin engreixar només menjant-se la corda amb què els lliguen.

No la té el poble. La tenen els banquers de Als Estats Units tenen molta pasta. Però Wall Street, els senyors feudals de Fifer Avenue; els Morgan, els Rockefeller, els Astor; els abassegadors de petroli, els exportadors de blat, de carn, de cotó, els "trustes" de tota mena.

El treballador manual i intel·lectual, l'home honrat que no vol beure's la suor dels altres i nodrir-se de llur brou i de llur sang, és tan desgraciat a Amèrica com a Europa.

No hi fa res que a Nova York hi hagin jornals de cinc dòlars. Ni que n'hi hagués de cent. Això no pot ésser més que l'excepció. El salari està en relació estreta amb el preu de les coses. I les lleis inflexibles de l'economia capitalista no permeten que el productor guanyi més de l'estrictament necessari per a aguantar-se dret i no morir de gana.

Així, quan us diguin que als Estats Units la riquesa està ben repartida i tots els obrers tenen automòbil, ja us en podeu riure.

A Iankuilàndia hi pot haver obrers que tinguin auto, com n'hi ha aquí que tenen bicicleta. Explotant la dona, els fills, els pares, treballant com un ase, fins hi pot haver qui s'arribi a emancipar.

No els envegeu a aquests. No aneu a Amèrica pensant que, només en arribar allí, ja tindreu feina, torre i una paella amb rodes per a passejar-vos pels carrers.

No us feu il·lusions. ¿No heu oït dir que els obrers de Ford estan tan bé i no treballen més que cinc dies a la setmana?

De totes les boles que roden i es contenen

sobre els Estats Units, aquesta és potser ara l'única veritat.

A les fàbriques i establiments industrials que el poderós magnat de l'automòbil té a Detroit, treballen, en efecte, molts obrers, només cinc dies la setmana.

I n'hi ha que tan sols en treballen quatre, i dos, i cap.

Però no és perquè no vulguin treballar-ne més, sinó perquè no poden, perquè no els donen més feina.

A Dretoit, el seixanta per cent de la mà d'obra està aturada.

Cada dia fan cua dos o tres mil homes a la porta d'un taller, i d'altre, i d'altre, demanant ocupació. I res. Ningú no els con-

testa, sinó el sabre dels guàrdies i les potes dels cavalls de la força pública, si criden o protesten.

Estats Units, pàtria de Washington, país de l'or, terra de la felicitat i de la llibertat!...

ANGEL SAMBLANCAT

SANTA GUITZA PROTEGIU-NOS

—Hem arribat a veure el sol, la lluna i les estrelles.

L'ONCLE D'AMERICA

A Espanya tots somniem amb la loteria i amb l'oncle d'Amèrica.

Si em toca la grossa de Nadal, faré això i això, diu el pobre Joan illús en els seus deliris. Si guanyo un plet que tinc, donaré un milió per editar un diari catòlic. Si desenterro els tresors de Poblet, farem la gran *barrila*.

I ni ens cau la grossa de Nadal, ni ens vénen els milions en litigi, ni els tresors dels frares els descobreixen més que a Roma.

Amb l'oncle d'Amèrica passa el mateix.

Fa un parell d'anys va córrer que al Banc de Londres hi havia una fortuna de cent milions de lliures, que va deixar un jesuïta, fill de Mallorca, que es deia Gaetà Seguí.

Una llegenda semblant va esbombar-se, fa poc, d'un subjecte anomenat Fernández, natural de Marbella.

Ara la sort li ha tocat a Aragó. A Nova York diuen que ha mort un senyor Francesc Estéban, de terres d'Osca, que ha deixat sis milions i mig de dòlars, que pot anar a recollir el que provi que, per parentiu, li pertoquen.

Naturalment que això és un de tants "canards". Però a Aragó s'ho han cregut, s'ho han pres seriosament, i surten ara els Esteves o els Estébans per tot arreu, com els bolets després de la pluja.

S'han fet gestions, s'ha escrit al cònsol d'Espanya i d'allà contesten que "bueno", que es posin tranquils i que qui vulgui diners que esgarrapi la terra o que assalti un Banc.

Quan ens curarem d'aquestes manies, d'aquestes bogeries?

La perennitat de Pi i Margall

¿QUE QUEDA DEL CRISTIANISMO?

Es singular lo que en religión sucede. Si un cristiano dijera que no cree en la Trinidad, o en la encarnación del Hijo de Dios, o en la pureza de María antes y después de su alumbramiento o en el cambio eucarístico del pan y el vino en cuerpo y sangre de Cristo, o en la existencia del Limbo para los patriarcas y profetas del Antiguo Testamento, se le declararía al punto hereje se le anatematizaría y se le arrojaría entre los réprobos. El cristiano ha de creer éstas y otras afirmaciones, precisamente porque son absurdas. *Credo quia absurdum*, decía hace quince siglos el más célebre de los Padres de la Iglesia.

No existe este rigor para el que en todo falta a los preceptos de Cristo. La razón es porque si tal se hiciera, no quedaría un cristiano. En la práctica de la vida, ¿qué queda de la moral del Evangelio? Absolutamente nada. Los bienaventurados eran para Cristo los pobres de espíritu, los mansos, los misericordiosos, los pacíficos, los que padecen persecución por la justicia. Los que le siguiesen no podían enfadarse contra sus hermanos y habían de amar aún a sus enemigos, hacer bien a los que los aborrecieren, orar por los que los persiguieren y calumniaren, perdonar a sus deudores, presentar la mejilla derecha al que los hiriere en la mejilla izquierda y dar su capa al que les pusiere pleito sobre su túnica.

¿Qué predomina hoy en las naciones? No bastan los tribunales a fallar los pleitos que entre sí promueven los cristianos, a veces los hijos contra los padres, otras los padres contra los hijos. Por el menor de los agravios se lleva a los hombres ante los jueces, o se les bate en desafío, o se les guarda rencor eterno. Por motivos frívolos, tal vez por conservar injustas conquistas, se sostiene largas y sangrientas luchas en que la crueldad se sobrepone a la misericordia y el furor a la mansedumbre. No hay piedad para los que nos combaten, y aquel se tiene por mejor que más enemigos ha muerto. No prevalecen los mansos, sino los soberbios; no los pobres de espíritu, sino los que ciñen espada; no los que padecen persecución por la justicia, sino los que persiguen la justicia y la aplastan. Decid a pueblos ni a individuos que paren la mejilla izquierda al que les hirió en la derecha, y se reirán de

vosotros. Se ha trazado fronteras entre las naciones, y cada nación está dispuesta a sacrificar en los altares de la suya a todo nuestro linaje.

No quería Cristo que los suyos atesoraran riquezas. "No es posible, les decía, que sirváis a Dios y al dinero, porque tendréis el corazón donde el tesoro." Y aquí el que de más cristiano se precia, atesora y atesora, sin ver nunca harta su codicia. Aun a costa de la general pobreza, aun a costa de la ruina de la Patria, amontonan aquí inmensos caudales hombres que se dicen siervos de Cristo. El afán de enriquecerse es general, y se sacrifica por conseguirlo descanso y honra. ¿Dónde está el cristianismo? ¿Dónde los cristianos?

Aborreció Cristo la hipocresía, y no quiso que los suyos pregonasen sus limosnas, ni orasen en público, ni hiciesen largas preces, ni manifestasen en el rostro sus ayunos, ni jurasen. Se nos exige a cada paso que juremos, se ora públicamente, se ensarta preces sobre preces y se hace ostentación y gala de lo poco que dan los ricos sobre lo que a los menesterosos usurparon.

La moral cristiana no existe; no existe sino la superstición cristiana. Si Cristo volviera, encontraría en sus creyentes a los escribas y fariseos de su tiempo.

FRANCISCO PI Y MARGALL

Afrodita i la moda

Entre els aforismes que han tractat de fer paleses les diferències entre l'home i els animals, hi ha el que assegura que aquell és l'únic ésser que es dona vergonya de presentar-se nu. Això, però, comença a no ésser veritat, com no ho era tampoc en els temps esplèndids de la Grècia de Fidies i Praxíteles.

El nu s'esdevé cada dia més familiar, i pren peu, feliçment, entre nosaltres per molt que els cogui a certs esperits tenebrosos. Feliçment, en efecte, car—com digué Musset—tot és nu sobre la terra, tot, fora de la hipocresia.

Benvinguda la moda que fa una mica menys hipòcrites els costums. La moda dels vestits lleugers, dels esports, dels banys...

El nu és cast, no té res de pertorbador. I més encara posat a l'aire lliure, sota la llum del sol, davant la mar blava i dilatada, on l'ambient no realça la qualitat estimulante, afrodisíaca de la carn, ans la seva beutat encisadora. Afrodita, emergint de les

JA TENIU

Barcelona, cor de Catalunya?

ones, no ha estat mai una deessa seductora en el sentit d'excitació carnal.

Són, en canvi, els vestits més rigorosament austers, cobrint curosament totes les parts del cos, els que més engendren els vicis sota la careta del fariseisme.

La nuditat absoluta és com una dutxa d'aigua freda. Tendeix, més que a fer-se cobdiciar amb avidesa, a fer-se admirar serenament.

Diàleg dels desconeguts

L'INSTINT SADIC

—Ha vist a Madrid?

—No m'he mogut de Barcelona.

—Home, ja, és clar... Vull dir que si s'ha innovat?...

—Si m'he innovat de què?

—De l'incendi del teatre "Novedades".

—Ho he llegit.

—Ha estat espantós.

—Espantós, en efecte.

—Cada dia es descobreixen nous morts, cada dia moren més ferits.

—Sí, senyor, sí.

—I el que fa més llàstima, el que emociona més profundament, són les pobres dones, les pobres criatures.

—Sí, és clar: en semblants tragèdies, són les dones i les criatures qui donen la nota tràgica.

—Hi han hagut escenes terribles, espantoses.

—Sí, senyor.

—Queden moltes famílies a la misèria, molts òrfes.

—Sí, senyor; però tot té la seva compensació.

—No l'entenc.

—Sí, home! Hi ha hagut una tragèdia...

—Sí.

—... llàgrimes i dolor...

—Sí.

—... famílies que s'han quedat sense pare, sense mare, sense fills...

—Sí.

—Però, en canvi, els diaris han triplicat les seves tirades.

—Home, és natural!

—Els diaris han esgotat vàries edicions, han fet un bon negoci.

—Recordi, però, que un diari barceloní, "El Día Gráfico", ha obert una subscripció que ja compta amb més de mil pessetes.

—Es un gest noble i generós. Però que no té res a veure amb el que li deia. La gent sent un morbós pler en llegir tota aquesta literatura a base de crims, violacions, furtis, assassinats, atemptats, baralles.

—Té raó.

—La gent devora aquesta mena de literatura malsana amb un goig veritablement sàdic...

—Del que ni ella mateixa es dona compte.

—Però ens n'adonem nosaltres. I ja que ens n'adonem, és precis que condemnem aquest baix instint de la multitud. Es d'un sadisme repugnant.

—Sí, però què hi vol fer? La gent és així.

—Doncs és precis que deixi d'ésser-ho. Tan digne de llàstima és la tragèdia, com ho són els aficionats a la tragèdia.

ANDREU BOSCH I BADÍA

L'escola única

El clericalisme francès continua l'ofensiva contra l'escola única. Aquest mateix clericalisme fou qui batallà contra la implantació de l'escola gratuïta, l'obra meritíssima de Jules Ferry. De llavors ençà, el fill d'un potentat i el d'un obrer conviuen en la mateixa sala, en el mateix banc, l'un al costat de l'altre. Els nens, tractats en un pla de completa igualtat, començaren a conèixer-se i a estimar-se. Però mentre que la gratuïtat donava una nova saba a l'ensenyament primari, el secundari restava encara sota les velles normes.

L'endemà d'una guerra que havia reunit en les trinxeres igualment els fills del poble que els burgesos, aquestes normes resultaven injustes, inadmissibles. Uns i altres havien donat llur sang per la pàtria: calia, doncs, que la pàtria aprofités, per igual, el concurs de totes les intel·ligències; que tota l'ensenyança fos gratuïta, i que, pobres i rics, fossin rebuts en idèntiques condicions.

Es aquesta equitativa i humanitària reforma que l'església combat, quan l'església hauria d'ésser la primera d'intervenir a favor dels pobres, defensant-los i cercant la igualtat i la fraternitat entre els homes. L'església, en canvi, s'obstina a mantenir l'antiga i injusta barrera en un dels punts més odiosos que poden separar els homes: el de l'educació.

Res hi fa, però. El republicanisme francès triomfarà sense dubte. L'escola única — anomenada també escola igual—que és el complement lògic, el coronament necessari de la gran obra de Jules Ferry, passarà endavant.

Però mireu una mica més a prop. Pensem en nosaltres mateixos. No sentireu, ai!, una mica de vergonya, i una gran, extraordinària indignació?

UNA LLAGRIMA

Plorem la catàstrofe de Madrid i la sentim al fons de l'ànima. Som germans dels homes i sentim els seus dolors i les seves desgràcies.

LA CAMPANA tan tost sona rebel com té un so dolorós, un so de llàgrima. Plorem la catàstrofe de Madrid i sentim cor endins aquelles flames, que ens cremen i ens emplen de pietat, i ens fan sentir el condol de la desgràcia, i amb el cor esponjós de compassió cara avall ens rellisca una llàgrima.

Avui no sabríem pas parlar d'antagonismes ni coses estranyes; no sabríem retreure-li a Madrid ni la més esquifida de les tares.

Avui li obrim el cor amb sentiment contristat per la pena que ara passa. Els catalans tenim el cor obert, igual fem un petó com plantem dentellada i ens enternim i sabem plorar junts. Avui, per a Madrid, ens rodola una llàgrima.

Les flames han cremat violentament; cent vides han caigut carbonitzades. La mare plora el fill o bé l'espòs i el fill plora la mare o el seu pare, i tots duen la sombra del dolor i una flama d'horror a flor de llavis. LA CAMPANA avui té un so dolorós, tot el batall sencer és una llàgrima que duen sempre els homes de bon cor per als homes assotats per la desgràcia.

F LIC

HA ASSOLIT UN GRAN EXIT

Barcelona,
cor de Catalunya

LLUIS CAPDEVILA HA PUBLICAT
UN NOU LLIBRE

Barcelona,
cor de Catalunya

Correu de l'estranger

Les eleccions angleses

Tots els partits anglesos—conservadors, liberals, laboristes i comunistes—es preparen amb gran activitat per a les futures eleccions generals, tot i no sabent encara amb certitud llur data. Res de més interessant que aquesta lluita, els resultats de la qual han d'influir fortament en molts aspectes de la marxa política i social del món. Donem doncs, una mirada prèvia a la situació de les diverses forces que han d'entrar a la lluita.

El partit conservador és al poder. Liberals i laboristes han començat a escometre'l. L'òrgan liberal més important: el "Manchester Guardian", demanava que aquests dos últims partits arribessin a un acord, no lluitant entre ells en cap circumstància. Això és, proposava la formació d'un cartell d'esquerres o anticonservador. La qual cosa seria tornar, altre cop, al funcionament normal del sistema electoral anglès, profundament pertorbat per l'entrada al palenc d'un tercer partit: el laborista. Car és sabut que, tradicionalment, a Anglaterra, dos partits solament es disputaven el poder: liberals i conservadors. Amb molt rares excepcions, no hi havia més que dos candidats per circumstància, i el vencedor ho era per majoria real, absoluta. Aquest sistema s'adaptava perfectament a les costums polítiques angleses. Però la vinguda, a la vida política, del laborisme, ha destruït aquest equilibri. El seu candidat ha fet que l'elegit no ho fos més que per majoria relativa. No li falta, per sortir, la meitat dels vots més un; amb el terç més un en té prou. El sistema és fals, inadequat.

Es el que s'anomena sistema triangular. Per substituir-lo, s'ha parlat de representació proporcional, d'escrutini a dos torns, etcètera. Però quin trasbals no representa una modificació semblant per a una nació tan aferrada a les seves tradicions! Sobretot els conservadors prefereixen el triangle, puix el triangle divideix les forces d'esquerra: liberals i laboristes.

Que s'uneixin, doncs, hom dirà, aquestes forces d'esquerra! Res més natural. Cert. Però Lloyd George, la personalitat més eminent del partit liberal, i el seu cap incontestable, no en vol saber res. Recordem que té reunida, com a dipòsit electoral, una quantitat enorme de lliures esterlines. I és ple de confiança en la victòria del seu partit. ¿Per què? Confia, per una part, en prendre llocs als conservadors, perquè aquests s'han gastat en el llarg exercici del poder. Per altra, confia prendre'n més encara als laboristes, per la divisió de les forces d'extrema esquerra.

Aquesta divisió és greu. Moscou, seguint una política iniciada a Alemanya i practicada a França, ha decidit de presentar una candidatura comunista—la quarta candidatura—enfront de la laborista. De triangular, doncs, la divisió passarà a ésser quadrangular. I els membres del Parlament elegits, ho seran per petites minories. És absurd, i denota, per part del diable gallès, un punt de vista sorrut, i de molt poca alçària política.

COMENTANT L'ACTUALITAT

—Ha vist quina desgràcia?
—Això del teatre incendiat?
—No; que ha tornat a perdre el "Barça"!

La catàstrofe de Madrid

Diumenge passat es va produir a Madrid un greu sinistre que va omplir de dol la capital d'Espanya.

En calar-se foc al teatre "Novedades", mentre feien la funció de la tarda, es va apoderar del públic un pànic terrible, i la pugna salvatge de la gent, per a guanyar les portes, va determinar escenes horripilants i desgràcies crescutíssimes.

Es calcula que els morts passen d'un centenar i que, dels doscents ferits que hi van haver, molts també moriran.

Si, quan la fatalitat produeix catàstrofes d'aquesta magnitud, la gent examinés amb serenitat les causes de l'estrall, veuria que no és precisament el foc que ha causat tantes desgràcies, sinó la imprudència del públic, en atropellar-se, passant per sobre de dones i criatures, com un allau cec de la muntanya.

Seria precís, doncs, que les multituds rebessin lliçons de civisme per tal de saber-se comportar amb serenitat davant dels grans perills de la vida.

LA CAMPANA DE GRACIA es condol fonament davant la terrible desgràcia, i acompanya el poble de Madrid en el sentiment.

Notes marginals

Del sentit comú va dir Rousseau unes paraules ben justes quan digué que "és una mena de sisè sentit, anomenat sentit comú, no tant perquè sigui comú a tots els homes, ans perquè resulta de l'ús ben reglamentat dels altres sentits i que ens informa de la naturalesa de les coses amb el concurs de totes llurs aparences."

El sentit comú no és, així, altra cosa, que la facultat de jutjar clarament, lògicament, ponderativament. I, en bon català, això no és res més—ni res menys—que el seny. Una cosa ben poc comuna, doncs. Ja, tota persona que s'estima, en parlar del sentit comú, diu que és el menys comú dels sentits. I així és, en efecte. ¿No heu vist quanta gent hi ha tocada del bolet?

Entre nosaltres, quan un infant ens demana d'on surten o com es fan els nens, acostumem a dir-los que els porten de París o una altra cosa semblant, i fins de vegades en els treiem de sobre tot dient que "els xiquets no són tan curiosos." La curiositat infantil—que tanta cura cal prendre a no ofegar barroerament—resta així

avivada o malparada, i no convenç, és clar, a cap noi mitjanament espavilat.

Contestar les preguntes indiscretes dels infants és, veritablement, quelcom de delicat i compromès. I, més encara, aquesta a què suara ens referim. Vegi's el model de resposta que dona l'illustre autor de l'Emili. "Fill meu—contesta la mare—, els nens els orinen les dones amb tants de dolors, que alguna vegada els costa la vida." "Que riuguin els folls—segueix Rousseau—, que els beneïts s'escandalitzin; que els discrets cerquin, però, una resposta més assenyada i que miri millor a llurs fins."

I explica encara: "En primer lloc, la idea d'una necessitat natural, i coneguda de l'infant, aparta la d'una operació misteriosa... I, tanmateix, la veritat no ha estat alterada."

Petits comentaris

La pruija dels arquitectes per les construccions gòtiques ens fa témer un empatx de gòtic, difícil de pair. Arreu fan retocs de gòtic. Hom diria que ho fan a posta per indignar Joan Sacs, i no perquè l'"Apa" sigui enemic d'aquest estil, però es veu que no fan res a mida del seu gust.

Clar que hi ha arquitectes que en fan un gra massa. Mouen i remouen les pedres, sense tenir en compte que hi ha qui les pedres de certs edificis les té per sagrades.

Que ho digui, sinó, Josep Maria de Sagarra, que tantost el remullen dies enrera a Llafranc, de resultes de remoure les pedres de Girona.

El senyor Cambó té interès en què Pla rectifiqui algunes inexactituds que conté el seu darrer llibre. Del contrari, ho farà ell.

¿Per què, si ningú no creu res del que diu Pla del senyor Cambó?

Es coneguda abastament l'auca del líder regionalista, i ara hem conegut Josep Pla; i essent així, no cal que perdin el temps rectificants.

Gene Tuney ha tingut la sinceritat de dir que la boxa és un esport de cafres; això, però, no ha estat obstacle per a que s'hi dediqués fins a guanyar una sòlida fortuna.

Ara es declara enemic de la boxa, però qui sap si ho diu només que per donar-se-les de home cult, o per justificar la seva retirada, temerós que comenci la davallada i li toqui el rebre.

PONCELL

LA GUERRA

Les noies esgrogueeixen
esverades,
infants i vells s'arruixen
a ramades
per totes les encontrades.

Crits d'esposa, clams de mare,
de nins plors,
tota la terra s'amara
dels dolors
d'una multitud de cors.

Un infant que en el bressol
sol estava
s'ha escondit sota el llençol,
i semblava
que la por el cargolava.

Què passa?—diuen els cors
estremint-se!
Es la guera!—fan les flors
decandint-se
i espaordides morint-se.

Corre la sang a riudes
damunt la terra.
Que fosques són les vesprades
quan la guerra
en la Humanitat s'aferra!

Ja no s'ouen les cançons
de les donzelles.
Ja en els testos dels balcons
no hi han poncelles,
ni al cel lluen les estrelles.

A tot arreu la fetor
de carn morta.
A cada porta el dolor,
a cada porta
la mort víctimes s'emporta.

I els homes passen de pressa
tots llanguits,
els uns tristos, sens fer fressa,
i a crits
d'altres passen enfollits.

Una corneta ressona
adelerada,
i avança d'homes una ona
que a poca estona
amb altra s'es estrellada.

I es va eixamplant la batussa
i es va allargant,
i, com si el món fos l'enclasa
de la carn,
tothom pica i va picant.

L'armistici. Ja ha finit
la segada.
Una signa ha esvaït
la verinada
que alguns homs duïen covada.

Crits de vídua, clams de mare,
d'orfes plors,
tota la terra s'amara
dels dolors
d'una multitud de cors.

Les donzelles s'enrogeixen
del passat,
infants i vells maleeixen
el combat
que tots sols els ha deixat.

Endolades
les campanes dessolades
van tocant languidament,
quan la Pàtria triomfalment
diu: —Victòria!—arreu del vent.

V. FORCADA OBIOLS

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

SI VOLS CONEIXER BE LA CIU-
TAT COMPRA

Barcelona,
cor de Catalunya

EL "PAPU"

—Altra vegada la "panadera"? Ets la meva "pesadilla"

CERCANT FEINA

—Veig que a la Xina necessiten campions; potser que hi anéssim!

Hem llegit que el famós fabricant de trencaclosques teatrals, senyor Pirandello, prepara l'estrena d'un nou drama titulat "Llàtzer", per mitjà del qual es proposa demostrar que, en matèria de religió, el de menys és que aquesta sigui vertadera o falsa: el que cal fer comprendre a tothom és que reporta gran utilitat.

Absolutament d'acord, senyor Pirandello, sempre que ens permeti afegir una petita observació. Que d'aquesta utilitat només se n'aprofiten uns quants que, gràcies a la ignorància del poble, poden viure amb l'esquena dreta.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona ha expressat la seva opinió sobre la proposta que féu el de Sevilla perquè fos concedida a la classe la jerarquia de funcionaris públics, discrepant només que en petits detalls de forma, com és ara investir-los públicament d'aquesta mena d'autoritat, semblant-li bé, però, que els hi siguin reconegudes pel Govern totes les prerrogatives inherents a l'esmentada condició per tal de què la gent els respecti.

¿No creuen els senyors advocats que la consideració pública no es guanya per mitjà de coaccions legals?

En català tenim un aforisme molt lluminós sobre la matèria, que diu: "Respecta'm i et respectaré". I tot el que sigui apartar-se d'això és tocar el bombo.

El cinema, ultra molts defectes que hom li troba, també cal reconèixer que té alguna bona qualitat.

Si res més no, la transformació del tipus femení modern és precís confessar que és obra seva, car imposa a les seves stars, de les quals prenen model les altres dones, que siguin es-

veltes i que no pesin més enllà de 52 quilos.

Així és que, gràcies a l'art mut, aconseguirem que les dones resultin cada dia menys pesades; que ja és aconseguir!

Mister Hoover i Mr. Smith, són dos senyors que actualment es disputen la presidència dels Estats Units, com qui es disputa uncient del tramvia.

Mister Hoover flameja la bandera de la Llei Eixuta i Mr. Smith la del "mam" lliure.

Creiem que guanyarà el primer, perquè el votaran tots els contrabandistes d'alcohol, que són la majoria del país.

Fins ara s'havia dit: "tant hi ha d'ací a allà, com d'allà a aci", i semblava una veritat com un temple. Però això era abans.

Avui, com que les ciències avancen una barbaritat, ha quedat trasbalsada fins la llei de les distàncies, gràcies a l'establiment del correu aeri.

Una carta expedida de Berlín a Barcelona—per exemple—triga dos dies, car s'utilitza el servei d'aviació postal, però si es fa a la inversa, o sigui des de Barcelona a la capital alemanya, en triga set, perquè ha d'anar-hi amb tren.

La qual cosa demostra que és molt més lluny de Barcelona a Berlín, que de Berlín a Barcelona.

Ja feia bé aquella vella que no volia morir mai!

"Quan un home està de pega... fins amb els italians ensopega."

Així li acaba de passar al "Club Barcelona", que ha estat batut ignominiosament pel "Torino" dues vegades consecutives i en el camp propi.

Els nostres campions futbolístics fan com aquells valents que, en deixar-se donar la primera bufetada, ja les arpleguen totes.

Ja és ben veritat, ja, que "del àrbol caído todos hacen leña".

Un subjecte anomenat Joan Ladrón de Guevara, ha estat jutjat fa pocs dies per haver realitzat dues estafes.

Creiem que deuen haver-lo condemnat, car en preguntar-li si era Ladrón, no li quedava altre remei que contestar afirmativament.

A Belgrad serà jutjat molt aviat l'ex-ministre que, en plena sessió parlamentària, va engagar trets de pistola contra els seus adversaris polítics, matant-ne tres o quatre, entre ells el famós cabdill croata Raditx.

Per cert que l'acusat ha encomanat llur defensa al cèlebre advocat francès Moro Gafferi, amb la confiança de què aconseguirà l'absolució.

Tot podria ésser si fem cas d'aquell adagi que diu: "La raó a un moro".

Una evangelista americana, anomenada senyora Mac Pherson, que es troba a París, vol passar a Anglaterra amb el propòsit d'expulsar el diable de Londres.

Mireu per on ens assabentem de què el popular Banyeta es troba a la capital britànica. Nosaltres que el fèiem a l'Infern, atrafegat amb la preparació de la roba que necessita per sortir als "Pastorets"...

Nordamèrica prepara la construcció de 25 creuers, 50 tancs, una pila de destructors i gran quantitat de municions amb què necessita comptar abans de 1936.

No hi ha dubte que la causa del desarmament prospera... per la part del colze.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.

OBRA NOVA

Barcelona, cor de Catalunya

PER LLUIS CAPDEVILA

UN VOLUM DE MES DE 200 PLANES, PTES. 4